

DEYÐIN Í FERÐSLUNI

Savnsmynd

» Eg hugsaði, at eg kundi koyrt bilin, tí eg hevði nokk dugað at koyrt í hálkuni, tó at eg hevði drukkið eitt sindur

– Tankin var ræðuligur. Eg hugsaði slettis ikki um meg. Hugsaði bara um systkini og mammuna og pápan – missurin var ómetaliga sárur.

Nívandi skuldakensla

Skjótt bardist Leif við skuldakenslu.

– Eg hugsaði, at eg kundi koyrt bilin, tí eg hevði nokk dugað at koyrt í hálkuni, tó at eg hevði drukkið eitt sindur. Men um nú eg hevði koyrt ávirkaður, og hetta kortini var útfallið, skuldi eg livað við, at hon doyði, tí eg koyrði ávirkaður. Og hvat um eg ikki hevði drukkið hatta vínið, og hvat um vit bara høvdu verið heima í friði, mólu tankarnir í klingur.

Tey, sum vóru inni hjá Hjørdis, fóru, sum kvøldið leið.

– Fólk vildu hava meg inn til Hjørdis, men tað vildi eg ikki, fyrr enn eg var einsamallur. Eg sá Hjørdis seinastu ferð á lívi einsamallur; eg vildi eisini mæta henni deyðari einsamallur. So eg fór inn til hana kl. 2 um náttina. Har var eingin broyting at síggja á henni; hon var líka vøkur, og var heit enn. Eg visti framvegis ikki, hvørjum hon var deyð av. Hon var tann sama, men segði einki. Eg var inni

hjá henni alla náttina. Lá har og las og bara var har, tó at tað kanska ikki sýntist at geva meining.

Út á fyrrapartin fór Leif til hús. Hann fekk at vita, at hann altíð kundi koma út-aftur at sita. Og tað gjørdi hann fleiri ferðir dagliga teir dagarnar, áðrenn hon slapp av sjúkrahúsinum.

– Tað kendist væl at vitja hana á sjúkrahúsinum. Hon sá óbroytt út.

Seinasti kossur

Hjørdis lá undir børu í heiminum.

– Tá var nógv familja har, sum lögdu lutir og brøv til hennara. Eg sat við síðuna av henni alla náttina. Tá taldi eg bara tímarnar, til lokið skuldi verða lagt á kistuna, og tíðin gekk alt ov skjótt. Eg orkaði ikki hetta lokið, sum skuldi á kistuna, tí tá veit mann, at tað er slutt fyri altíð. Fyri meg var hetta næstan líka ringt sum at fáa deyðsboðini. Tað var sum, at tá hevði eg ikki ordiliga mist hana, tí hon var har jú – hon prátaði bara ikki. Eg bleiv við at útseta lokið sum longst. Pápin segði, at hann var klárur, men at eg kundi gera av, nær teir kundu fara við henni. Teir tóku lokið, og eg mussaði hana eina

Privatmynd

seinastu ferð, og so varð lokið lagt á. Eg hevði hug at taka tað av aftur, men kláraði at lata tað vera.

Tað er gott at elska

Jarðarferðin var bærilig.

– Hjørdis var eitt lívsstykki og hevði nógvar vinir frá flogbóliti, skúla og aðra-

staðni, eins og eg hevði. So ítróttarhøllin, haðani jarðarferðin var, var á tremur við fólki. Har vóru fleiri nemandi framførslur, millum aðrar »Tað er gott at elska,« hjá Signari í Homrum, sum Hjørdis ætlaði skuldi verða spælt til okkara brúðarvígslu. Gravtalan hjá Teodor Eli Dam

Olsen var tibetur eisini lívsjáltandi í neyðini – vit hava jú nógv at takka fyri, at vit fingur Hjørdis.

– Eg hugsaði nógv um, hvussu synd tað var í hennara foreldrum og systkjum. Tey hava kent hana alt lívið, og eg kendi hana í trý góð ár. Tey hava fleiri minni um Hjørdis, men eg hevði helst fleiri framtíðarvónir.

Sorg og saknur

Eftir jarðarferðina hevði Leif brúk fyri at hava frið í nakrar dagar. Men rættiliga skjótt fór hann at spæla hondbólt og dystir, sum hann var vanur.

– Tað føldist rætt. Tað bar ikki til bara at sita inni og hyggja eftir myndum alla tíðina. Men sorgin og longsulin vóru har allatíðina og komu eisini sum herðindi nær sum helst, tí sorgin kann ikki temjast ella planleggjast. Hon kundi eisini koma av tí góða, sum mær var fyri, og henni ikki untist. Soleiðis er tað eisini nú sjei mánaðir eftir vanlukkuna. Sum tá familjan er samlað, og bara hon manglar. Tá kann eg knappliga verða raktur av sorg og samvitskubiti, at eg livi. Í roynd og veru kundi tað verið øvut.

Tað kann undra, at tað kann koma seg so, at tvey, sum sita so tætt í einum bili, kunnu sleppa so ymiskt frá eini vanlukku.

– Hon smekkaði nakkan í síðustólpan, har trygdarbeltið er heft í. Hon hevði eitt álvarsligt brot í nakkanum, vístu kanningarnar. Ein uggi var tað, at nakkabrot av hesum slagnum onga pínu hevur við sær, sigur Leif.

Leif hevur ikki tørv á at plaserá ábyrgd fyri vanlukkuna. Hann er ikki beiskur.

– Vit vóru á skeivum staði skeivu tíðina. Hesaferð var tað Hjørdis, ið tað gekk útyvir.

Alt ger mun

Hetta er fyrsta árið, at blómutyssi verður lagt fyri Hjørdis á minningardegi teirra deyðu í ferðsluni.

– Eg hugsu um tað hvørt ár, tá blómutyssi verða lögð á vanlukkustøð. Mann hugsar aftur á, tá tað hendi. Tað er ein vakur siður, sum fær okkum at minnast tey vit mistu og teirra avvarðandi. Tað fær helst eisini fólk at vera meiri varin í ferðsluni – um ikki annað teir dagarnar, ið blómurnar hanga uppi, heldur Leif.